

گزارش پرگزاری سمپوزیوم بین المللی بزرگداشت امیر علیشیر نوایی

بالندگی فرنگی ما محصول درهم آمیزی استعدادهای بزرگ اقوام و زبانهای مختلفی است که همه در شکل گیری تمدن این خاک سهیم هستند. خوشبختانه قانون اساسی ما بر مساوات همه آحاد مردم اعم از هر قوم و زبان و منطقه تأکید کرده است و بستره مناسب برای همبستگی ملی را هموار کرده است. تعهد ما مساوات هر افغانستانی و هر زیان با زیان دیگر است. افرادی مثل امیر علیشیر نوایی از خود کتابهایی ماندگار به یادگار گذاشته و گنجینه ای از دانش و حکمت را برای ما به میراث گذاشته است؛ طوری که زندگی، کارنامه و نقش تاریخی وی نیز همانند کتابی گرانبه است. ما می توانیم با خواش آنها بر اساس نیاز و مقتضیات زمانه خود به آموخته هایی تازه دست پیدا کیم و عبور از مشکلات امروز جامعه خود را به خصوص در عرصه های فکری و فرهنگی به کمک آنها آساتر و هموارتر گردانیم. رئیس جمهور در پایان صحبت هایش و عده داد که مدار دولتی به نام امیر علیشیر نوایی ضرب خواهد شد.

همچنین در این سمپوزیوم عبدالرشید دوستم معاون اول رئیس جمهور صحبت کرد و گفت: چنانکه در زمان انتخابات و عده داد بودیم تا فاصله میان ارگ و مردم را برمی داریم، اکنون با برگزاری این سمپوزیوم در ارگ ریاست جمهوری قدمی در این مسیر برداشته است. در ادامه عبدالباری جهانی وزیر اطلاعات و فرنگ در این محفل اظهار داشت: تعداد ۶ اثر از امیر علیشیر نوایی به مناسب این همایش به چاپ رسیده است.

سمپوزیوم یا همنشیست بین المللی بزرگداشت شاعر، نویسنده و سیاستمدار عصر تیموریان، امیر علیشیر نوایی روز دوشنبه ۲۳ حمل ۱۳۹۵ در ارگ ریاست جمهوری با حضور مقامات حکومتی و تعدادی از اهالی فرنگ افغانستان و جمعی از مهمانانی از کشورهای ترکیه، هند، ازبکستان، تاجیکستان و پاکستان به مناسبت پنجمین هفتاد و پنجمین سالروز تولد ایشان در کابل و چند شهر دیگر افغانستان برگزار شد. این برنامه در سه روز اول در شهر کابل، روز چهارم در شهر هرات و روز آخر در ولایت بامانی بلخ در شهر مزار شریف تدویر یافت. در این سمپوزیوم، دانشمندان، استادان و ادب شناسانی از افغانستان و از کشورهای مختلف درباره شخصیت ادی، سیاسی و اجتماعی امیر علیشیر نوایی سخن گفتند و این همایش را فرصتی برای تحقیق و پژوهش پیرامون ابعاد گوناگون شخصیت امیر علیشیر نوایی، زندگی و آثار وی تلقی کردند و آن را گامی در راستای معرفی چهره های نامدار فرنگی منطقه خوانندند.

این سمپوزیوم به ابتکار دفتر معاون اول ریاست جمهوری و وزارت اطلاعات و فرنگ برگزار شد. رئیس جمهور در این همایش گفت: «ادیات ترکی - اوزبکی همانند ادبیات دری و پشتون اهمیت خاص خود را دارد؛ اما متأسفانه به اندازه ای که سزاوار آن بوده شناخته نشده و گاهی به فراموشی سپرده شده است. او گفت: از این به بعد این ادبیات به فراموشی سپرده شود. همچنین او در ادامه صحبت هایش افزود:

گزارش هشتمین جشنواره ادبی قند پارسی

بخش اصلی جشنواره قند پارسی را اعلام تبايج رقاتهای ادبی در دو حوزه شعر و داستان تشکیل می‌دهد؛ لذا دبیرخانه هشتمین جشنواره «قند پارسی» شاعران و داستان نویسان برگزیده و شایسته تقدیر را در بخش‌های شعر سنتی، شعر آزاد و داستان به شرح اعلام کرد:

در بخش داستان، سه راب سروش از شهر کابل به مقام نخست جشنواره دست یافت و تندیس جشنواره، لوح یادبود و یک سکه بهار آزادی گرفت. خانم حبیبه جعفری، داستان نویس افغانستانی ساکن شهر مشهد، دومین رتبه را به دست آورد و تندیس جشنواره، لوح یادبود و نیم سکه بهار آزادی به خود اختصاص داد. خانم لیلا خالقی مهاجر افغانستانی ساکن تهران و خانم باهر بیانی، مهاجر افغانستانی ساکن شهر قم نیز به طور مشترک به مقام سوم بخش داستان رسیدند و تندیس جشنواره، لوح یادبود و ربع سکه بهار آزادی را از آن خویش ساختند. همچنین در این بخش از خداداد حیدری، مهاجر افغانستانی ساکن تهران، خانم زهرا نوری مهاجر افغانستانی ساکن کاشان، خانم مینا رضایی داستان نویس ساکن کابل، فاطمه مرّقج مهر مهاجر افغانستانی ساکن قم، زهره حسینی

هشتمین جشنواره ادبی قند پارسی که به تاریخ ۱۹ و ۲۰ حوت ۱۳۹۴ در تهران با برنامه‌های متنوعی از جمله شعر خوانی، داستان خوانی، سخنرانی، اعلام برندهای شعر و داستان و همچنین بررسی و نقد آثار ادبی «آصف سلطانزاده» و پاسداشت جایگاه فرهنگی و تمدنی «بامیان باستان» به بهانه اینکه بامیان به عنوان پایتخت فرهنگی کشورهای «سارک» انتخاب شده است در تهران برگزار شد.

محمدصادق دهقان دبیر جشنواره در ابتدای این برنامه طی سخنانی گفت: در روزگاری زندگی می‌کنیم که در منطقه‌ما ناپسامانی سیاسی، اجتماعی و اقتصادی به چشم می‌خورد و بازار چاهنزنی قدرتهای جهانی و منطقه‌ای بر سر سرنوشت ملت‌های ستمدیده گرم است. در این زمانه پرآشوب، سخن‌گفتن از صلح، دوستی، کرامت و حقوق انسانی آسان به نظر می‌رسد؛ ولی در عمل بسیار دشوار است. در چنین وضعیتی، ادبیات به عنوان تجلی بخش روح و احساس جمعی ملت‌ها می‌تواند ما را با هم مهربانتر و راه را بر همگرایی و آشتی با خود و دیگران هموارتر کند. ادبیات می‌تواند روحیه اعتراض و انتقاد را در کالبد جامعه زنده نگه دارد.